

Jeffrey ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON

A VENT VREMEA VOLUMUL VI

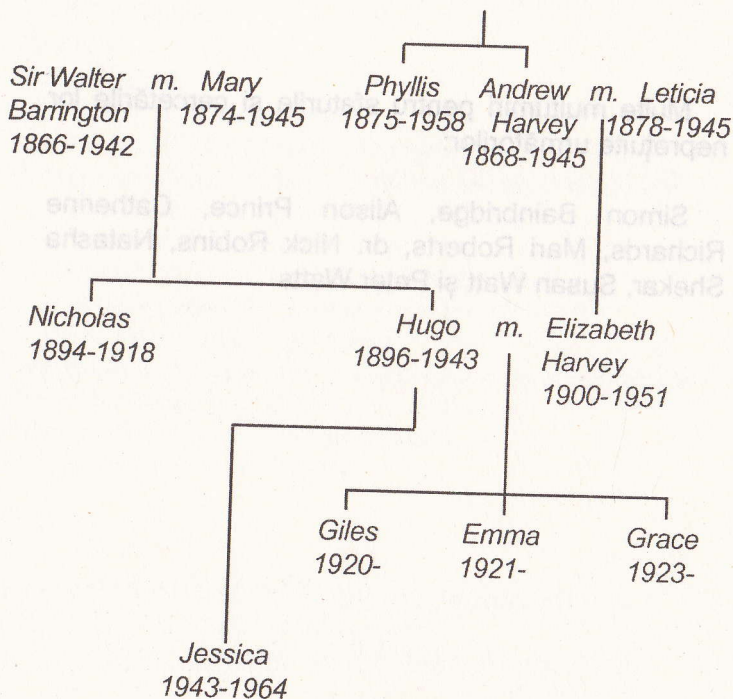
În românește de: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI

2016

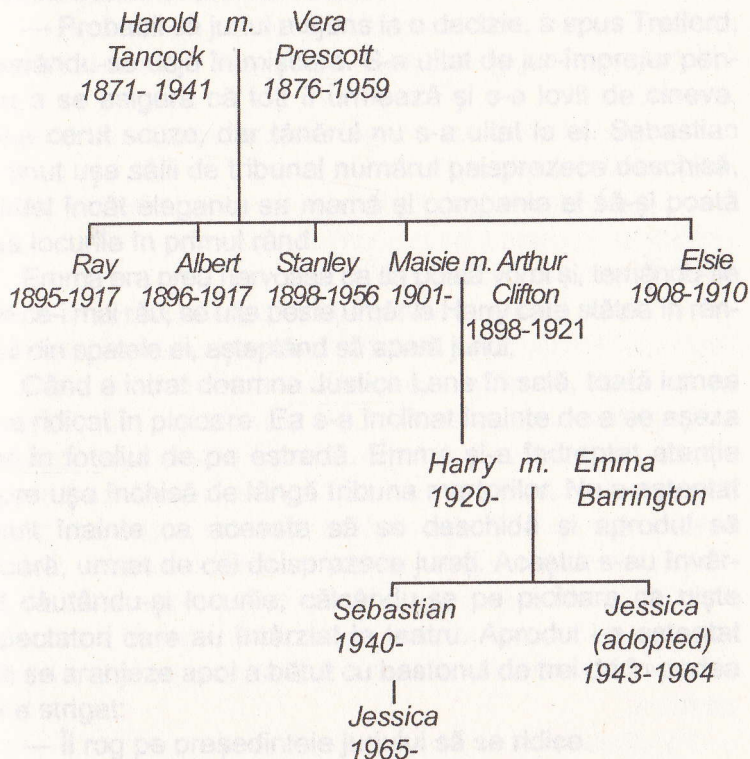

THE BARRINGTONS

THE CLIFTONS

HARRY ȘI EMMA CLIFTON

1964-1965

1

Juriul s-a retras.

Judecătorea le ceruse celor șapte bărbați și cinci femei să depună un ultim efort pentru a ajunge la un verdict. Doamna Justice Lane le-a cerut să revină în sală în dimineața următoare. Începea să creadă că rezultatul cel mai probabil va fi declarat un caz de juriu scindat¹. Când s-a ridicat, toți ceilalți din sală s-au sculat în picioare și s-au înclinat. Judecătorea le-a întors complimentul, dar abia când a ieșit din sală au izbucnit discuțiile.

— Dacă sunteți atât de amabilă v-aș ruga să mă însoțiți în apartamentul meu, doamnă Clifton, a spus Donald Trelford, astfel încât să putem discuta despre conținutul scrisorii maiorului Fisher și dacă ar trebui s-o facem publică.

Emma a încuviințat.

— Aș dori ca soțul și fratele meu să ni se alăture, dacă este posibil, pentru că știu că Sebastian trebuie să se întoarcă la serviciu.

— Desigur, a răspuns Trelford, care-și strânsese hârtiile și, fără să mai zică altceva, i-a condus afară din sala tribunalului, în jos pe scările din marmură, până la parter. Când au ieșit pe Strand, o ceată de ziariști zgomotoși însoțiți de camere de luat vederi cu blitzuri i-au înconjurat din nou și i-au însoțit în timp ce

¹ Juriu care nu poate ajunge la un verdict, motiv posibil pentru rejudecarea procesului.

mergeau încet spre camerele de la QC².

Au fost lăsați în pace doar când au ajuns la Lincoln's Inn, o piațetă veche plină de case îngrijite care erau de fapt apartamente ocupate de avocații pledanți și funcționarii lor. Domnul Trelford i-a condus pe o scară scârțâitoare din lemn la ultimul etaj de la numărul 11, trecând pe lângă un șir de nume gravate în negru pe zidurile albe ca zăpada.

Când Emma a intrat în biroul domnului Trelford s-a mirat cât de mic era, dar, de fapt, nu existau birouri mari la Lincoln's Inn nici măcar pentru președintele tribunalului.

După ce s-au așezat toți, domnul Trelford s-a uitat la femeia care stătea în fața lui. Doamna Clifton părea calmă și atentă, chiar stoică, lucru rar întâlnit la cineva care înfrunta posibilitatea unei înfrângeri și umilințe, doar dacă... A des-cuiat sertarul de sus, a scos un dosar și a înmânat copii ale scrisorii maiorului Fisher domnului și doamnei Clifton și lui sir Giles Barrington. Originalul a rămas închis în seif, deși nu se îndoia că lady Virginia pusese cumva mâna pe copia pe care o adusese cu el la tribunal.

După ce au citit toți scrisoarea, scrisă de mână pe o hârtie cu antetul Camerei Comunelor, Trelford le-a zis serios.

— Dacă-mi permiteți să prezint acest document ca dovadă la tribunal, doamnă Clifton, sunt sigur că putem câștiga cazul.

— Nici vorbă, a zis Emma, înapoiindu-i copia lui Trelford. Niciodată nu aş putea permite așa ceva, a mai spus ea cu demnitatea unei femei care știa că această decizie ar putea nu numai s-o distrugă, ci și să-i ofere victoria adversarei ei.

— Veți permite cel puțin soțului dumneavoastră și lui sir Giles să-și expună părerile?

Giles n-a așteptat permisiunea Emmei.

— Sigur că trebuie văzută de juriu, pentru că, după

² Queen's Council (Consiliul reginei)

aceea, vor vota unanim în favoarea ta și, mai important, Virginia nu-și va mai putea scoate fața în lume niciodată.

— Este posibil, a replicat calm Emma, dar, în același timp, vei fi obligat să-ți retragi candidatura la alegerile anticipate și de data aceasta prim-ministrul nu-ți va mai oferi un loc în Camera Lorzilor în chip de compensație. Și poți fi sigur de un lucru, a adăugat ea. Virginia va considera distrugerea carierei tale politice un premiu mult mai important decât înfrângerea mea. Nu, domnule Trelford, a continuat ea, fără să se uite la fratele ei, această scrisoare va rămâne un secret de familie și vom fi obligați să suportăm consecințele.

— Te încapățânezi prosteste, surioară, a spus Giles, întorcându-se. Poate nu vreau să-mi petrec tot restul vieții simțindu-mă responsabil pentru că ai pierdut procesul și ai fost obligată să-ți dai demisia din funcția de președinte la Barrington's. Și nu uita, va trebui să plătești și costurile de judecată ale Virginiei, ca să nu mai vorbim de compensațiile acordate ei de către juriu.

— Este un preț care merită plătit, a spus Emma.

— Încapățânată, a repetat Giles, puțin mai tare. Și pariez că Harry e de acord cu mine.

Toți s-au uitat la Harry, care n-avusese nevoie să citească scrisoarea a doua oară, pentru că o știa pe dinafară. Totuși era sfâșiat între dorința de a-și susține cel mai vechi prieten și cea ca soția lui să nu piardă procesul. Ceea ce John Buchan numise odată „a fi între ciocan și nicovală”.

— Nu trebuie să decid eu, a spus Harry. Dar dacă viitorul meu ar atârna de un fir de ață, aș vrea ca scrisoarea lui Fisher să fie citită la tribunal.

— Doi la unu, a comentat Giles.

— Viitorul meu nu atârna de un fir de ață, a zis Emma. Și ai dreptate, dragă, decizia finală îmi aparține. Fără să

mai zică nimic, s-a ridicat, a dat mâna cu avocatul ei și a spus: Vă mulțumesc, domnule Trelford. Ne vedem mâine-dimineață la tribunal, iar juriul îmi va decide soarta.

Trelford s-a înclinat și a așteptat ca ușa să se închidă în spatele lor înainte de a-și spune:

— Ar fi trebuit să o cheme Portia.

— Cum ați pus mâna pe asta? a întrebat sir Edward.

Virginia a zâmbit. Sir Edward o învățase că, la contra-interogatoriu, dacă un anumit răspuns nu te ajută, nu trebuie să spui nimic.

Sir Edward n-a zâmbit.

— Dacă judecătoria îi va permite domnului Trelford să prezinte aceasta ca dovadă, a zis el, fluturând scrisoarea, nu cred că mai putem câștiga. De fapt, sunt sigur că vom pierde procesul.

— Doamna Clifton nu va permite niciodată prezentarea acestei scrisori ca dovadă, a zis Virginia, încrezătoare.

— Cum puteți să fiți sigură?

— Fratele ei intenționează să participe la alegerile anticipate în Bristol Docklands cauzate de moartea maiorului Fisher. Dacă această scrisoare ar fi făcută publică, va fi obligat să se retragă. Va fi sfârșitul carierei sale în politică.

Avocații trebuie să aibă păreri în legătură cu orice subiect, cu excepția clienților lor. Nu și în cazul acesta. Sir Edward știa exact ce părere avea despre lady Virginia și aceasta nu putea fi exprimată la tribunal sau în afara acestuia.

— Dacă aveți dreptate, lady Virginia, a zis bătrâiorul QC, și ei nu prezintă scrisoarea ca dovadă, juriul va presupune că nu este de folos cauzei doamnei Clifton. Ceea ce va înclina balanța în favoarea dumneavoastră.

LIBRIS

Virginia a rupt scrisoarea și a aruncat bucățelele în coșul de gunoi.

— Sunt de aceeași părere, sir Edward.

Desmond Mellor a închiriat iar o sală mică de conferințe într-un hotel oarecare unde nu i-ar fi recunoscut nimeni.

— Lady Virginia este favorită la câștigarea unei curse de docare, a spus Mellor de la locul lui din capul mesei. Se pare că Alex Fisher a sfârșit prin a face un lucru bun în cele din urmă.

— Alegerea momentului n-ar fi putut să fie mai bună, a comentat Adrian Sloane. Dar tot va trebui ca toate să fie bine organizate dacă vrem o preluare liniștită a Șantierului Naval Barrington's.

— Sunt de acord, a zis Mellor, și de aceea am schițat deja o declarație de presă pe care vreau s-o preluați de îndată ce verdictul va fi dat.

— Dar toate astea s-ar putea schimba dacă doamna Clifton va permite ca scrisoarea lui Fisher să fie prezentată în fața Curții.

— Vă pot asigura, a zis Mellor, că această scrisoare nu va vedea niciodată lumina zilei.

— Știți ce e în scrisoare, nu? a zis Jim Knowles.

— Hai să spunem doar că sunt sigur că doamna Clifton nu va dori ca juriul s-o vadă. Ceea ce îi va convinge că iubita noastră doamnă președinte are ceva de ascuns. Atunci ei vor da verdictul în favoarea lui lady Virginia și așa se vor sfârși toate.

— E probabil să dea mâine verdictul, a zis Knowles, așa că am cerut o întrunire de urgență a consiliului luni dimineața la ora zece. Vor fi doar două repere pe agenda

Giles n-a reușit să doarmă în noaptea dinaintea zborului la Berlin. A stat treaz înainte de răsăritul soarelui, n-a luat micul dejun și s-a urcat într-un taxi de acasă, din Smith Square, până la Heathrow, cu câteva ore înainte de plecarea avionului. Primele zboruri de dimineață erau de obicei singurele care decolau la timp. A luat un exemplar din *Guardian* din sala de așteptare pentru prima clasă, dar n-a reușit să treacă de prima pagină în timp ce-și bea cafeaua și revedea iar și iar planul lui Walter. Avea o hibă fundamentală pe care acesta o considera un risc necesar.

Giles a fost printre primii care s-au îmbarcat și, cu toate că avionul a decolat la timp, și-a verificat ceasul la fiecare câteva minute în timpul zborului. Avionul a aterizat în Berlin la 9:45 a.m. și, cum Giles nu avea bagaje, era deja într-un taxi după douăzeci de minute.

— Punctul de verificare Charlie, i-a zis șoferului, care s-a mai uitat o dată la el înainte de a intra în traficul de dimineață, îndreptându-se spre oraș.

Imediat ce au trecut de ruinata Poartă Brandenburg, Giles a zărit autobuzul alb Mercedes pe care-i spusese Walter să-l caute. Cum n-a vrut să fie primul care să se urce, i-a cerut șoferului să se oprească la câteva sute de metri de punctul de verificare. Giles a plătit cursa și a început să se plimbe ca un turist, nu pentru că ar fi fost ceva de văzut în afara zidului acoperit cu graffiti. Nu s-a îndreptat

spre autobuz până când n-a văzut alți delegați urcându-se.

Giles s-a alăturat șirului de demnitari și ziariști politici care călătoriseră prin toată Europa ca să participe la prânzul ceremonial și să audă discursul lui Erich Honecker, noul secretar general al Partidului Socialist. S-a întrebat dacă va fi iar oprit să treacă granița, fiind obligat să se întoarcă cu avionul următor la Heathrow. Dar Walter îl asigurase că, fiind reprezentantul Partidului Laburist Britanic și fost prim-ministru, va fi întâmpinat cu plăcere de gazde. Regimul est-german, îi explicase Walter, nu reușise să deschidă vreun dialog cu guvernul conservator aflat acum la putere și era disperat să obțină o alianță valoroasă cu Partidul Laburist, mai ales că acesta părea să revină la putere. Când Giles a ajuns în fața cozii, i-a dat pașaportul unui oficial care l-a privit nepăsător înainte de a-l lăsa să se urce în autobuz. Prima greutate depășită.

În timp ce Giles mergea pe interval, a zărit o tânără care stătea singură în spate, uitându-se pe geam. Nu avea nevoie să-i verifice numărul locului.

— Salut, a zis el.

Ea s-a uitat în sus și a zâmbit. Nu-i știa numele și poate era mai bine așa. Tot ce știa era că vorbea fluent engleză, era translator, cam de aceeași vârstă cu Karin și purta un taior identic cu al ei. Dar era ceva ce Walter nu-i explicase. De ce voia ea să-și asume acest risc?

Giles s-a uitat la colegii lui, delegații. Nu l-a recunoscut pe niciunul și a fost mulțumit să vadă că nimeni nu-i acorda atenție. S-a așezat lângă fată, a strecurat o mână într-un buzunar interior și a scos pașaportul lui Karin. Un singur lucru lipsea și acesta urma să rămână în buzunarul lui până la întoarcere. Giles s-a aplecat în față ca s-o acopere pe tânără în timp ce ea s-a aplecat și a luat o mică fotografie pătrată și un tub de lipici din geantă. A terminat

ce avea de făcut în câteva minute. Era evident că exersase mișcările de mai multe ori.

După ce și-a pus pașaportul în geantă, Giles s-a uitat mai atent la ea. Și-a dat seama imediat de ce o alesese Walter. Avea o vârstă și un aspect similar cu ale lui Karin, poate cu câțiva ani mai mult și câteva kilograme în plus, dar era de aproximativ aceeași înălțime, cu aceiași ochi întunecați și păr roșcat pe care și-l coafase în stilul lui Karin. Era clar că prea puține fuseseră lăsate la voia întâmplării.

Giles și-a verificat iar ceasul. Era aproape timpul să plece. Șoferul a numărat capetele. Îi lipseau două persoane.

— Le mai dau cinci minute, a zis el în timp ce Giles se uita pe geam văzând două persoane fugind către autobuz. L-a recunoscut pe unul care fusese ministru italian, deși nu-și amintea cum îl cheamă. Dar oricum, erau destui miniștri italieni.

— *Mi dispiace*, a zis bărbatul când s-a urcat. De îndată ce întârziată s-au așezat, ușile s-au închis cu un fâșâit ușor și autobuzul a pornit încet către locul de trecere a frontierei.

Șoferul s-a oprit în fața unei bariere cu dungi roșii și albe. Ușa autobuzului s-a deschis, permițând ca doi polițiști militari americani spilcuiți să urce la bord. Au verificat fiecare pașaport ca să se asigure că vizele temporare erau în ordine. După ce au terminat, unul dintre ei a spus:

— Vă urez o zi bună, fără a sugera că asta și dorea.

Autobuzul nu a ieșit din viteza întâi în timp ce a mai avansat câteva sute de metri către frontiera est-germană, unde s-a oprit din nou. De data aceasta, s-au urcat trei ofițeri cu uniforme verzi, cizme lungi din piele și capele ascuțite. Niciunul nu a zâmbit.

Le-a trebuit mai mult să verifice fiecare pașaport, asigurându-se că fiecare viză avea data corectă și era ștampilată, după care unul dintre ei a bifat un nume pe *clip board* și

a trecut la pasagerul următor. Giles nu a părut emoționat când unul dintre ofițeri i-a cerut să-i vadă pașaportul și viza. A verificat documentul cu atenție, apoi a bifat numele de Barrington. I-a luat mai mult ca să verifice pașaportul lui Karin, apoi i-a pus câteva întrebări. Cum Giles nu a înțeles o vorbă din ce spusese grănicerul, a devenit din ce în ce mai agitat până ce numele Karin Pengelly a fost bifat și el. Giles n-a zis nimic până ce n-au coborât ofițerii, nu s-a închis ușa și autobuzul n-a traversat linia galbenă, groasă, care arăta că trecuseră granița.

— Bine ați venit în Berlinul de Est, a spus șoferul, evident fără să-și dea seama de ironia cuvintelor sale.

Giles s-a uitat la turnurile înalte din cărămidă păzite de soldați înarmați care se uitau în josul zidului înalt de beton nefinisat acoperit cu sârmă ghimpată. I-a părut rău pentru locuitorii încarcerați.

— Ce te-a întrebat? a zis Giles.

— Voia să știe unde locuiesc în Anglia.

— Și ce i-ai răspuns?

— Că la Parson's Green.

— De ce la Parson's Green?

— Acolo am făcut săpături când studiam în Anglia la London University. Și mi se pare că a crezut că sunt amanta ta pentru că numele soției tale este încă pe pașaportul tău ca cea mai apropiată rudă. Din fericire, să fii amantă nu este o crimă în Germania de Est. Ei bine, încă nu este.

— Cine și-ar duce amanta în Berlinul de Est?

— Doar cineva care încearcă să o scoată pe alta afară.

Giles a ezitat înainte de a-i pune următoarea întrebare:

— Să mai revedem detaliile celor ce se vor întâmpla când vom ajunge la hotel?

— Nu este nevoie, a răspuns ea. M-am întâlnit cu Karin acum câteva zile când ministrul avea discuțiile bilaterale cu